

BOGOLJUB TUJINI

Štev. 28., Leto III.

Nedelja, 11. julija 1948.

SV. MOHOR IN FORTUNAT

Patrona ljubljanske škofije sta ta dva mučenca, zato je prav, da se ju spomnimo. Staro sporočilo - v koliko je zgodovinsko, ne vemo - pripoveduje, da je bil sv. Mohor še učenec evangelista sv. Marka in posvečen v škofa v Rimu od sv. Petra. Neutrudno je oznanjal vero po svoji škofiji. Zato so ga zatožili pri oblastniku Sebastu, da spodboduje pogansko vero in vpliv poganskih bogov. Zaprlji so ga in v ječi mučili. Vendar je s svojim junaštvom in zgledom še v ječi spreobračal pogane. Zaprlji so tudi Fortunata, katerega je nasvetoval za svojega naslednika. Končno ju je dal oblastnik iz strahu pred ljudmi v ječi na skrivaj obglaviti.

V težkih časih sta živela ta dva mučenca. Satan je divjal z vso silo, da bi zavrl zmago božjo nad človeškimi srci. Divjal je po ljudeh, ki so mu služili z vso okrutnostjo. Ta dva mučenca v tem boju nista klonila. Zavedala sta se, da je za zmago božjega kraljestva potrebno trpljenje, potrebno tudi mučeništvo. Naj je poganstvo še tako divjalo, naj je preteklo še toliko krščanske krvi, nič nista dvomila v zmago Kristusovega nauka. "Zaupajte, jaz sem svet premenil, te besede so ju spremljale. Gledala sta pred seboj Kristusa in ga slišala govoriti: "Ne bojte se tistih, ki umore telo, duše pa ne morejo umoriti." Tako sta junaško šla skozi življenje in smrt Kristusa v naročje po plačilo. Danes se Kristusova vera bori z isto satanovo divjostjo. Potoki krvi so že pretekli, nešteto jih je že trpelo in jih še trpi po ječah in izgnanstvu. Tudi mi smo v neki meri deležni tega trpljenja. Bog je dopustil, da trpimo zanj in za ponovno zmago krščanstva nad satanom; bodimo zato ponosni in veseli, da smo deležni te pozornosti božje.

Vendar še ni to zadosti. Glejmo, da bomo tudi v trpljenja s svojim junaštvom in svojim zgledom in besedo spreobračali. Mnogo jih je, ki jih trpljenje upogne, da pozabijo na Boga, da postanejo malodušni, mlačni in popuste. Satan je pri teh dosegel svoj namen, svojo zmago. Mi pa hočemo biti orodje, po katerem bo zmagoval Kristus in Njegov nauk, ne pa satan in njegovo novodobno poganstvo. Zato se poglobljajmo, utrjujmo vero, utrjujmo zaupanje. Isti Kristus, ki je strl satanovo moč v starem poganstvu in to na hitro, nepričakovano, sredi najhujšega divjanja pod Dioklecijanom, isti Kristus bo strl tudi moč satanovo v novodobnem poganstvu. Orodje pa, po katerem jo bodo streti, moramo biti mi. Bodimo voljno orodje božje, ponosni na ta svoj poklic.

Zavetnika naše škofije sta. Koliko jih stoji danes gori v nebesih ob njiju strani s krono mučeništva tudi iz naše škofije. Koliko jih še trpi trpljenje, podobno kot sta ga trpela ona dva. Prosimo, da bosta tem zavetnika in priprošnjika, da bodo ostali trdni in zvesti, da bodo nalogo od Boga določeno za premago nevere dobro dovršili.

Prosimo ju, naj škofijo, katere zavetnika sta, varujeta, vodita, branita, naj ljudem izprosita neomajne vere, upanja in poguma, ki bo premagal vse nevarnosti in preizkušnje. Pa še zase ju pro-

simo, naj tudi nam izprosita pri Bogu vztrajnosti in zvestobe Bogu, ki nas preizkuša in porablja kot orožje proti moči teme.

Sv. Mohor in Fortunat, prosita za našo škofijo in za nas, ki moramo trpeti izven nje! Ohranita in okrepita nam vero, katero sta oznanjala, za katero sta tudi dala življenje!

KATOLIŠKI MISSIONI

D A I N N E . . . P O 40 L E T I H D E L A .

Kaj pa Kristusovo naročilo:

"Pojdite in učite vse narode; kršćujete jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha", ki jih navadno navajamo kot ustanovno listino misijonskega dela?

Gotovo je izražena v teh besedah Kristusova volja, naj tudi misijonsko delamo. A iz besed samih še ne sledi, da bi to veljalo samo za misijonsko delo, saj se mora e = vangelij oznanjati in ljudi kršćevati prav tako pri nas kakor v misijonskih deželah. Potemtakem to ne more biti svojski razlog za misijonsko delo.

Pa četudi bi veljale te Kristusove besede samo za misijonsko delo, bi ne bile zadnji razlog. Kajti Kristus ni tega dejal, ker bi hotel s tem šele povedati, kakšne naloge ima sveta Cerkev. Četudi bi ne dal izrecno tega naročila, bi morala njegova Cerkev vršiti misijonsko poslanstvo, kajti Kristus jo je ustanovil takšno, da mora nujno težiti za tem, da je resnično katoliška, to je razširjena po vsem svetu, med vsemi narodi.

Zato je Kristus s temi besedami dal le še poseben povdarek temu poslanstvu Cerkve in ob koncu apostole še posebej na to opozoril. In ni Cerkev dolžna misijonariti zaradi teh besed, ampak so te besede izrečene, ker je po svoji naravi tak, da je dolžna misijonariti, dokler ne bo po vsej zemlji utrjena.

obiskovalce spoznala. Od časa do časa je molila v svojem maternem jeziku (slovenščina), kar je zadnja leta sploh rada delala, imela je namreč svojo lastno sobico in je opravljala molitve sama zase.

V nedeljo tjutraj po zgodnji maši okrog pol osmih je začela umirati. Mrzli pot ji je oblil čelo in mirno, spokojno je zaprla svoje oči in zaspala v Gospodu.

Zadnja usluga, ki jo je mogoče umrlemu na tem svetu izkaza-

SMRT NAJSTAREJŠE SLOVENSKE MISSIONARKE, KI JE UMRLA V MISIJONU ROMBO POD KILIMANJARO DNE 14. OKTOBRA 1946.

Piše tankajšnja sestra prednica.

Dovolite mi, da vam pišem v nemščini, ker se mi zdi, da vam je ta jezik bolj domač kot angleščina. Vašega jezika žal ne znam. Moram vam pa odgovoriti na vaše pismo na mesto naše s. Lucine Maher.

Kot razvidim; še nič ne veste o njeni smrti.

Umrla je 14. oktobra 1946. Jaz sem jo poznala zadnjih sedem let. V tem času ni bila niti en dan bolna. Teden dni pred smrtjo pa jo je zadela kap. Kmalu si je sicer opomogla, a polna zavest se ji ni več povrnila. V nedeljo zvečer je prejela sv. poslednje olje, v sredo pa sveto Popotnico. Nato se je nekaj časa čisto jasno zavedala, potem pa jo je zagrnil delirij. Že od začetka bolezni je mogla uživati le nekaj kapljic tekočega. Mnogo je trpela na srcu in zaradi težkega dihanja, a ni nikdar nič potožila. So sestre iz sosednjih misijonov so jo prišle vse obiskat, in čudno, skoro vsakokrat se ji je zavest za nekaj časa razjasnila, tako da je posamezne

ti,, je njegov pokop, in tega smo pripravili nad vse slovesno. Kako je bila lepa na mrtvaškem odru sredi cvetja, sveč in palm, tam na misijonski verandi. Krajti črnici so prihajali v takih množicah, da smo morali izbrati največji prostor za to. Cel dan so klečali ljudje pri njeni krsti in molili. Zvečer ob petih je bil pogreb. Truplo smo prenesli v sprevedu v cerkev, kjer so trije duhovniki opravili cel oficij za mrtve, kar je trajalo dolgo časa. Med tem so prihitali na pogreb tudi sosednji misijonarji in misijonarki. Ko smo prenašali krsto na pokopališče, so hoteli vsi čisto blizu priti. Vsak je hotel krsto nekaj časa nesti, če pa do tega ni prišel, se je je vsaj z roko skušal dotakniti. V sprevedu so bila tudi belo oblečena dekleta z lilijami in svečami v rokah. Med molitvami duhovnikov smo krsto spustili v grob in jo še zadnjič pokropili z blagoslovljeno vodo. Pri tem so verniki peli žalobne pesmi.

Naslednje jutro je bila v cerkvi slovesna maša zadušnica, katere se je udeležilo mnogo kristjanov, ki so z veliko hvaležnostjo v srcu molili za pokoj blage misijonarki. Po zadušnici so šli spet na njen grob in tam v joku in molitvah izražali svojo bolečino in svojo ljubezen do sestre, ki jim je žrtvovala vse svoje življenje.

Zdaj počiva naša draga sestra Lucina pod velikim pokopališkim križem na božji njivi. To je prva sestra in sploh prva Evropejka na našem pokopališču. Drugi misijoni so morali položiti v grob že mnogo misijonarjev in misijonark, kjer je le malokje tako ugodna klima, kot je tu pri nas v Rombo. Zato je pa tudi sestra Lucina dočakala tako visoko starost.

Črnici so zbrali za 20 maš zadušnic v pokoj blage duše naše pokojnice. To je izredno veliko. Tudi mi in naša materinska hiša smo darovali za mnogo svetih maš. Molite tudi vi in vsi njeni rojaki za njen čim lepši večni pokoj.

PRIPOMBA: Sestra Lucina Maher, doma iz Brezije pri Mariboru, je dočakala starost 78 let. V Afriki je delovala polnih 40 let, in to ves čas v misijonu Rombo, razen nekaj časa med prvo svetovno vojno. V domovino se ni vrnila nikdar in vseh 40 let ni niti enkrat več govorila s kakim slovenskim človekom v materinščini. Zato je pa zadnja leta, kot pravi gornje poročilo, govorila v materinem jeziku z ljubim Bogom, ki razume vsak jezik... Tako smo Slovenci v času vojne izgubili najstarejšega našega misijonarja p. Turka in najstarejšo misijonarko, s. Lucino, poleg enega mladega duhovnika, Cigana, in enega tudi še mladega brata, Ribaša, oba Prekmurca. Morda je umrl še kdo drug od naših dragih misijonarjev? Ne vemo... Mogli smo doslej navezati stike le šele z nekaterimi. Molimo za pokojne in za žive misijonarje. Zlasti še molimo za nove poklice, da vsaj izpolnimo vrzeli, ki jih je smrt zasekala v vrste naših misijonarjev.

ZA VSAK DAN

Iščite najprej božjega kraljestva...

Da je življenje krščanske popolnosti težko, ni Jezus čisto nič prikrival, ampak dostikrat povdarjal. Govoril je o ozki, strni, trnjevi stezi, ki vodi proti nebesom in da jih je le malo, ki po njej hodijo. Rekel je, da se je treba prav prisiliti k takemu življenju. Dal pa je tudi navodila, ki jih je treba upoštevati, če hočemo prav živeti. Priporočal je prav posebne kreposti - ali življenske navade, ki jih moramo pridobiti, če hočemo, da bo naše življenje prav izpolnjeno.

Kot prvo tako navado - krepost, ki jo moramo na vsak način poskušati pridobiti, je prava smer našemu vsakdanjemu delu - sploh vsemu našemu delu.

Takole je rekel: Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo navrženo.

S tem je povedal glavni namen, ki ga moramo imeti pri vsakem svojem delu. Ta namen je božje kraljestvo in njegova pravica. Kaj se to pravi?

a) Najprej iskati pri vsakem delu božje časti. Pod tem vidikom moramo presoјati in se odločati, ali naj kako delo storimo ali ne. Če je delo tako, da je nezdružljivo z božjo voljo, da ga je Bog prepovedal, če je že po svojem bistvu slabo, ga moramo odkloniti, opustiti (laž, krivica, prikrajševanje pravice bližnjega). Če pa je delo tako, da samo po sebi ni ne dobro, ne slabo, ga je treba obrniti v božjo čast in tako postane dobro (večina naših vsakdanjih del je taka). Če je delo od Boga ukazano, ga ne smemo opustiti.

Vse stvarstvo je ustvarjeno zato, da Boga časti. Druge stvari s tem, da so, človek pa ga mora častiti zavestno s tem, da s svojimi deli Bogu daje čast.

b) Seveda pri tem ne smemo misliti, da Bogu dajemo čast samo z molitvijo in Bogu, kako iskanimi priložnostmi za dobra dela. Ne, tako Bog ni hotel. Bog hoče, da ga častimo s svojimi vsakdanjimi deli, čeprav so čisto malenkostna in vsakdanja. Kdor bi te zanemarjal in drugače iskal božje časti, bi delal napak, proti božji volji.

Bog hoče, da si z vsakdanjimi deli ohranjamo življenje, ki nam ga je dal. Zato ta dela moramo vršiti. In da jih vršimo prav, jih moramo delati vestno in natančno, ker se zavedamo, da to hoče Bog. Če delamo s to zavestjo in z namenom, da služimo vsakdanji kruh, potem lahko brez skrbi rečemo: Pri vsem iščem najprej božjega kraljestva in Njegove pravice. Lahko smo tudi prepričani, da bo tako delo Bog blagoslovil z uspehi, če bo to duši v korist.

Tako je gledal na vsa svoja dela sv. Stanislav, ki se je pri vsakem delu vprašal: Kaj mi to koristi za večnost? Podobno sveti Ignacij, ki je pri vsakem delu govoril: Vse v večjo čast božjo.

c) Naša dela morajo biti tudi zunaj pred ljudmi v tem smislu opravljena. Vsak, kdor nas vidi, mora iz naše natančnosti pri delu, iz ljubezni, s katero tisto delo vršimo, iz udanosti, s katero ga vršimo, videti, da nam gre za božjo čast, za vršenje dolžnosti, da živimo in delamo iz vere. "Moj pravični živi iz vere" je zapisal sv. Pavel. Na ta način bomo smisel življenja v božjo čast širili med ljudmi, ki živijo in delajo le za to zemljo in za zemeljsko življenje, delali bomo za božje pravice, ker Bog ima pravico, da vsi ljudje delajo samo v Njegovo čast in slavo.

Ko bi se vsi ljudje tega držali, na zemlji ne bi bilo ne krivice, ne greha, ker tega nihče ne more obrniti v božjo čast, svet bi postal spet košček raja. Tega seveda ne bomo nikdar v celoti dosegli. Moremo pa to doseči z vzgojo v svoji družini, v svoji okolici. Če vsem v svoji okolici privzgojimo to zavest, da bomo dali vse, storili pa tudi to, da bo ta družina, ta okolica postala košček raja na zemlji, zato pa mora zares nam samim biti pri vsem delu prvo načelo: Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo vam bo navrženo.

NI V BESNICI POTRPEŽLJIV, KDOR TRPI LE, KOLIKOR SAM HOČE IN OD KOGAR SAM HOČE. KDOR JE RES POTRPEŽLJIV, SE NE MENI, KDO MU DELA TEŽAVE, ALI VIŠJI, ALI NIŽJI, ALI NJEMU ENAK, ALI GA OVIRA POBOŽEN IN SVET CLOVEK, ALI PA HUDOBEN IN MALOVREDEN. BREZ OZIRA NA VSE TO HVALEŽNO SPREJME IZ BOŽJIH ROK VSE TO IN HVALEŽNO PRIZNA, DA MU JE V VELIK DOBICEK, KARKOLI SE MU ZOPRNEGA DOGODI, KER PRI BOGU TUDI NAJMANJŠE TRPLJENJE, CE GA PRETRPIMO ZARADI NJEGA, NE OSTANE BREZ PLACILA. /Hoja za Kristusom/.

NAŠE POSILANSTVO V TUJINI ~

(Nadaljevanje).

Ko bomo začuli klic domovine, ki nas bo vabila zopet v svojo naročje, ne preslišimo tega glasu. Še tako veliko blagostanje v svetu naj nas ne premoti, da bi preslišali ta klic. Vrnimo se! Vse, kar bomo v svetu videli lepega in dobrega, ponesimo s seboj! Ponesimo pa s seboj tudi vse, kar bomo v svetu prihranili. Po velikem štiridesetdanskem postu bo naša domovina izžeta in sestradana. Kako prav nam bo prišel takrat vsak novec. Že sedaj mislimo na to.

Ako pa temu ali onemu res ne bo mogoče se vrniti, naj pa v tujini pomaga na novo pozidati našo lepo domovino.

To so misli, ki se nam vsiljujejo ob slovesu v svet!

Podane so zgoščeno. Vsak emigrant naj izbere iz njih tisto, kar je zanj! Vsak naj dela na svojem področju: inteligent na svojem, obrtnik na svojem, delavec na svojem, kmet na svojem!

Dveh načel pa se držimo!

Prvič: Naša katoliška skupnost nad vse!

Stari Daničarji so sklenili, da jih nobena reč ne bo prisilila, da bi zapustili Danico, ne medsebojna trenja, ne krivice od strani odbora - skratka nobena stvar.

Drugič: Bodimo globoko interesirani in čutimo se vsak zase osebno odgovorni za skupnost, a ne poslužujmo se skupnosti ne kot sredstvo za obstoj, ne za osebno uveljavljanje. "Brezimen častnik v štabu, globoko interesiran na stvari, do utrujenosti se ubijajoč za skupnost." Tako so označili profesorja Tomca! To naj bo naš ideal!

Odklanjajmo vsako mladinstvo kot škodljivo zmoto. Za nas boj med očeti in sinovi ne sme iti izven meja solidnega tekaovanja za dobro stvar.

Držimo veliko na lojalnost, na dogovorjenost, na skupdržanje! Pred vojsko in med vojsko so se vtihotapile med nas totalitarne metode, verolomstvo, izigravanje, držimo visoko zahtavo demokratskih načinov, ki so bili našim organizatorjem podlaga uspešnega dela.

Naš program je kot gora, je dejal nekdo!

Eno mogočje je nadnaravno življenje, stik z Gospodom in umik Vanj, drugo pa je naše delo. Čim višje bo prvo, temvečje bo drugo.

Trpljenje begunstva naj nam pomaga poglobiti naše notranje življenje: več bogoslovnega študija, več asketičnega življenja; več modernega svetništva.

Gospod naj čuva nad našim delom, naj nam deli obilo milosti, naj naše delo, pa naj ima kakršnekoli oblike, ne sme biti nič drugega kot delo za Njegovo kraljestvo!

Zavežimo se pred Gospodom, pred domovino, da bo Danica v nas živel naprej, da bodo leta begunstva en sam velik tečaj na čenčjoštu, da bo Krekovo navdušenje v nas plantelo naprej, da bomo rastli s časom in z razmerami v formaciji, ki nam jo je dalo mlado katoliško gibanje, da solidarnost, borbenost, načelnost orlovskega rodu v nas ne bo umrla!

Naj odmeva v nas in med nami iz Lampetove himne "Orlom":

V TRUDU IN ZNOJU,
POLNEM RADOSTI,
DOMU GRADIMO
S L A V O I N Č A S T .

(Konec).

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje).

Spreobrnjenje.

To poročilo je Avguščina zadelo v notranjosti, bil je klic milosti, ki je pretresel njegovo srce. - Avguštin ni zaprl srca. Plaval je ven, se na vrtu vrgel na tla ter v ponižnosti in kesanju med potokom solz klical: "Gospod, kako dolgo še, kako dolgo še? Jutri, vedno le jutri, zakaj ne bi sedaj v tej uri bil konec moje slabosti!"

Bog je uslišal njegovo molitev in mu podelil svojo milost. Vrnivši se v hišo, je bil ves drug in je vzkliknil: "Ti, o Gospod, si me spreobrnil, da od sedaj ne bom potreboval žene in odrečem se vsem zemskim nadam."

Sadovi tega spreobrnjenja so bili: krst in

 novo življenje.

Avguštin je postal kristjan. To pomeni zanj popoln prelom s preteklostjo. Z isto doslednostjo in strastjo, kot je do tedaj služil svetu, je po spreobrnjenju z dušo in telesom služil Bogu.

Bilo mu je kot vsakemu, ki se brez pomislekov in obzirov smelo vrže v naročje božje ljubezni, vsak tak je kot prerojen, pomlajen, da ga ni več poznati. Če mi tega še nismo doživeli v nas, če smo še vedno stari, ni vzrok pomanjkanje milosti, ampak leži krivda na barikadah, katere smo postavili pred vrata naše duše, da ne more milost do nje. -

Iz Avguščina - velikega grešnika, uživalca, poganskega profesorja, učenjaka, je po Milosti, kateri je on odprl srce, postal svet škof in "doctor gratiae" - učitelj milosti, kajti nihče razen njega, ni cerkvenega in božjega nauka tako spretno branil pred zmotami krivoverstva do zmage Cerkve.

Že takoj po krstu zapusti profesorsko službo na milanski visoki šoli, da bi se popolnoma posvetil Bogu. Sklene pa tudi, vrniti se v Afriko. Ni malenkost za moža Avguštinovega kova - tak korak! Pustiti ves svetni sijaj, visoko službo in nastopiti pot ponižanja. On to stori in pravi: "Okusil sem Te, Gospod, vedno bolj me žeja po Tebi, dotaknil si se me in izgorevam v Tvojem miru, Gospod!"...

Potovanje nazaj v Afriko je dolgo in težavno, posebno za Moniko (v času vročega poletja). Zato so se ustavili v Ostiji - tedaj zelo pomembnem pristanišču Rima. Tu Monika zboli. Preje je vedno želela, da bi bila pokopana ob svojem nožu, sedaj pa ni imela več zemskih želja, ker sin je rešen, zato pravi: "Pokopljite moje telo, kjer hočete, samo spominjajte se me, prosim, pred oltarjem Gospodovim."

To ni več človeška mati Monika iz Milana, ki se trudi za mirno, dobro zakonsko zvezo. Ona je obenem s sinom zapustila zemsko življenje in se popolnoma izročila visoki krščanski popolnosti. Postala je sveta mati - dozorela in popolna. Umrla je v 56. letu starosti, ko je bilo Avguštinu 33 let, - Pokopana je bila v Ostiji ob morski obali.

V "izpovedih", katere je Avguštin opisal 13 let po materini smrti, piše o njej: "Tvoji molitvi, mati, se zahvalim, da mi je Bog dal poželenje po resnici..."

Da, molitev in trpljenje matere! - Če je vera, ki gore predstavlja, je v materini molitvi moč, ki Boga prisili k uslišanju.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

"Tisočera hvala vam, gospod župnik, lepo ste mi pomagali. Jaz sama takega razmišljanja nisem bila zmožna. Upam, da se bom lahko kmalu odločila."

"Si kaj molila v ta namen?" je vprašal gospod župnik.

"Opravila sem devetdnevnic v čast Mali Tereziki in jutri bo zadnji dan."

"Če je tako, potem ti lahko z gotovostjo rečem, da se bo stvar dobro iztekla."

Cilka je vstala.

"Zelo sem vam hvaležna za vaše naklonjenost. Pomirili ste me in upam, da mi bo Bog naklonil milost, da se bom lahko prav odločila."

"Zelo si preskušana. Bog hoče preskusiti, če je tvoja vera in zaupanje ter ljubezen do Njega res trdna in odločna. Sedaj veš, kaj pravi: 'Ker si mi bil zvest v malem, te bom postavil čez veliko.'"

"Bog plačaj, gospod župnik, in zbogom!"

"Le v Boga zaupaj, Cilka, čast Bogu, pa bo vse dobro."

Cilka je bila zelo potolažena. Sedaj si je želela miru. Ni želela nikogar srečati, z nikomur govoriti, želela si je biti sama z Bogom in vse ponovno premisliti. Stopila je v cerkev. Vse je bilo svečano tiho. Bil je polmrak, samo pred oltarjem je brlela večna lučka in se povživala Bogu samemu v čast.

Stopila je po cerkvi in pokleknila v klop pred oltarjem.

Sklonila je v dlani glavo in molila. Misli so bile bolj jasne in čiste. Molila je zbrano in premišljeno. Prosila je Boga, naj jo razsvetli, da se bo mogla prav odločiti.

Kakor da bi hotela še njega prositi za svet, je vzela "Hoj za Kristusom" in ne da bi iskala, je odprla prvo stran tretje knjige.

Brala je odstavek za odstavkom:

Poslušati hočem, kaj v meni govori Gospod Bog (Ps 84,9).

Blagor duši, ki sliši Gospoda, ko v njej govori, in sprejema iz njegovih ust besedo tolažbe.

Blagor ušesom, ki poslušajo tibi božji šepet in se nič ne menijo za šepet sveta.

Blagor očem, ki so zaprte za vnanje reči, a uprte v notranje.

Blagor njim, ki je njih veselje Bog in ko se otresajo vseh posvetnih zadržkov.

To pomni duša moja, in zapri vrata počutnosti, da boš mogla slišati, kaj govori v tebi Gospod, tvoj Bog!

Jaz sem tvoje rešenje (Ps 34,3), tvoj mir in tvoje življenje.

Drži se mene in našla boš mir.

Zapusti vse, kar je minljivega, in išči, kar je večnega!

Kaj je vse, kar je čisto? - ali ni vse zapeljivost?

Odreci se torej vsemu; skrbi, da boš Stvarniku ljuba in zvesta in tako zadobiš pravo srečo.

6.

Popoldne, ko je bila Cilka pri gospodu župniku, se je vrnil oče Cvelbar iz službe domov. Zepolden je bil kot delovodja v bližnji tovarni.

"Kje pa je Cilka?" je vprašal v skrbeh svojo ženo, ki je sedela ob oknu in šivala.

"Dejala je, da gre v župnišče h gospodu župniku", je odgovorila žena.

"Ves sem v skrbeh zadnje čase zanjo", je dejal oče.

"Ali radi Jonka Ahačiča?"

"Da, zaradi njega", je odgovoril Cvelbar.

"No zaradi tega pa res ni treba imeti nikakih skrbi", je dejala žena.

"Ti si pa menda še cela navdušena zanj?"

"Ali ni morda lep človek in dobro službo ima."

"Da, to je res, kar si rekla. Na pogled mu ni kaj očitati. Toda to še ni vse. Odkrito ti povem, da sem jaz zanj presneto malo navdušen. Imam občutek, da bo prinesel nesrečo v našo hišo. Lep obruz še ni vse."

"Fantje in dekleta so se vedno radi imeli, sedaj se imajo in tako bo tudi ostalo. Tudi ti tega ne boš spremenil."

"Tudi ne mislim. Ne gre tu samo ljubezen med nekim fantom in dekletom. Tu gre zato, ali dobi moja hči poštenjaka ali ne, ver= nega človeka ali brezverca. Ali bo srečna na tem in na onem svetu!"

"Kakšne nepotrebne skrbi si delata z gospodom župnikom!"

"Morda imaš prav. Poglej Cilko, kako tudi njo razjeda ta sprememba. Mislim, da se dobro zaveda, da se sedaj odloča njena u= soda za vse življenje. Pa se dobro drži, upam, da bo z božjo pomoč= jo prelagala vse zapreke, ki se ji stavijo na pot."

"Morda ji je odločeno, da se poroči, morda bo celo spre= jeta v opero", je dejala Cvelbarjeva.

"Jaz se pa zato prav nič ne navdušujem. Saj veš, da je Cilka mislila na redovniški stan. Vse to, kar se sedaj dogaja, je sa= mo preskušnja, ki nam jo pošilja Bog. Želim, da se Cilka sama svobodno odloči in izbere svoj stan. Nočem jo nagovarjati, še manj pa siliti v kak stan. Sama naj se odloči. Toda želim, da se odloči tako, da bo srečna sedaj in še bolj po smrti. Naša dolžnost pa je, da ji pri tem pomagamo. Pomagali ji bomo pa najbolj z molitvijo, da ji da Bog pravo razsvetljenje, da se bo lahko prav odločila."

"Oh, oha, kakšne komedije imaš ti s to zadevo. Kakor bo, pa bo."

"Ti si prav tako navdušena za možitev, kakor za to, da gre v samostan."

"Pravzaprav sem za možitev še bolj navdušena."

"Ali si ji že kaj rekla?" je v skrbeh vprašal mož.

"Nič! Saj ne morem do besede, ko se pa tako pusto drži, marsikatera bi si vseh deset prstov obliznila za takega fanta."

"Nič ji ne reci, prosim te. Pusti dekleta, naj se sama od= loči. Prosim te pa tudi, da tudi ne odgovarjaš na razna namigavanja sosedov, ki so gotovo že kaj izvihali in bodo gotovo začeli dolati svoje pripombe."

"Nič se ne boj, nikomur ne bom ostala dolžna niti besede. Danes popoldne sem že dobila v konzumu Jamarjevo Franco. Sem ji že dala vedeti, da ima naša Cilka ženina, kot ga ni imela še nobena v Veliki vasi."

"Se mi je zdelo. Joj, ko bi nam vsaj še ti prizanesla s svojimi neumnostmi. Samo tole ti povem, žena: kar boš skuhala, to boš sama snedla. Kje pa veš, da bo Cilka vzela Ahačiča in da je to res pravi ženin za našo Cilko?"

Po teh besedah je vstopila Cilka in oba sta vtihnili.

/Dalje prihodnjič/.